

נקייה, מנומסת, מסודרת, אבל קצת יקרה כתב וצילם: יצחק בן עוזר

2

המפגש הראשוני עם התרבות היפנית

אני מתמחה במדינות אירופה וצפון היבשת האמריקאית, ולכן אך טבעי הוא שהטיולים המקצועיים שאני עורך מדי שנה יתמקדו באזורים האלה. עד השנה שמרתי בקפדנות על הכלל המנחה הזה.

השנה החלטתי לעשות גיחה לבירות של סין ויפן, כדי לטעום קצת מהניחוח של המזרח, וכיוון שמעולם לא נסעתי בטיול מאורגן היה ברור לי שגם לאזור זה אסע בצורה עצמאית.

אני מודע לעובדה שבייג'ינג אינה מייצגת את סין וטוקיו אינה מייצגת את יפן, אבל לצורך טעימה ראשונית הבחירה הייתה מוצלחת וענתה על הציפיות מעל ומעבר.

לאחר תשעה ימים בבייג'ינג טסתי לטוקיו. הטיסה מנמל התעופה בבייג'ינג לנמל התעופה נאריטה שבסמוך לטוקיו נמשכת אמנם שלוש שעות ועשר דקות, אך הפערים בין שתי הערים הללו גדולים פי כמה. הנחיתה בשדה התעופה נאריטה משרה אווירה נינוחה. השדה מרוחק כ-75 ק"מ ממרכז העיר טוקיו, מרחק גדול מהמקובל בהשוואה לבירות אחרות בעולם.

בתחנת האוטובוס שביציאה מהטרמינל הבנו שנחתנו במקום מסודר ומאורגן שאפילו מדינות כמו שווייץ וגרמניה יכולות להתקנא בו. בתחנה היו מסומנות על המדרכה שלוש שורות ממוספרות מ-1 עד 3, שבדקות הראשונות לא כל כך הבנו מה מטרותן. הנוסעים שהמתינו ניצבו בזה אחר זה בשורה מספר 1, ולכן גם אנחנו התייצבנו בסוף השורה ("ביפן התנהג כמו יפני"). בטרם עיכלנו את המתרחש, שני עובדים מקומיים עברו על פני הנוסעים הממתנים, קדו קידה (נוהג שנעשה בטבעיות בכל מקום והדהים אותנו בכל משך שהותנו בעיר), בדקו את הכרטיסים, לקחו את המזוודות והתיקים, כרכו תווית סביב המזוודה, ומסרו לנוסעים את הסרחה של התווית כקבלה על מסירת המטען. התופעה הזאת המוכרת לנו מדלפקי שדות התעופה היא בהחלט ייחודית. צבע התגית מסמן לנהג את התחנה במסלול הנסיעה שבה יש להוריד את המזוודות. כאשר הגענו לתחנת היעד ירד הנהג, וכשהוא עטוי כסיות לבנות הוריד את הכבודה המתאימה ומסר לנו ולנוסעים האחרים את המזוודות, לאחר שווידיא שמספר הקבלה שהוגשה לו תואם את מספר הקבלה שעל המזוודה. הוא נפרד מהנוסעים בקידה נוספת ובמילות תודה על שבחרנו בשירות האוטובוסים של חברתו (כאילו שהייתה לנו ברירה אחרת).

הבדיקה של הכרטיסים שאחזנו בידינו בתחנת היציאה העלתה שאנחנו עומדים בשורה הלא נכונה. העובד המקומי הסביר לנו בנימוס ובחיוך

שהתחנה משרתת שלושה קווים, ולכל קו יש שעת יציאה מוגדרת שמוקרנת על השלט. הקו שאנו אמורים לנסוע בו הוא השני בתור, ולכן עלינו לעבור לשורה השנייה. לאחר שהנוסעים בשורה מספר 1 עלו על האוטובוס נותרו לנו כמה דקות עד שהאוטובוס שלנו יגיע, ואז צוות עובדי הקרקע נע במהירות לתחנה אחרת לטפל בנוסעים שממתנים שם לקווים אחרים (יעילות זה שם המשחק). משיימו שם את המשימה חזרו במהירות לתחנה שלנו, העבירו את הממתנים בשורה מספר 2 לשורה מספר 1, והמשיכו בתהליך קבלת המטען.

הנסיעה העירה נמשכה כ-70 דקות, ובמהלכן זכה הנהג למבטי הערצה ממני על נהיגתו הכל כך בטוחה בצד הלא נכון של הכביש (כן, ביפן, כמו באנגליה, אוסטרליה ועוד כמה מדינות מזרחיות, נוהגים בצד שמאל של הכביש). משהתקרבונו העירה הבנתי עד מהרה את הפתרון לעומסי התחבורה במרכז העיר העמוס לעיפה. כל הכבישים המהירים נבנו כשהם חולפים בגובה של כמה קומות בין הבניינים, ואחת לכמה מאות מטרים יש ירידה אל מערכת הרחובות שבמפלס העיר. מרבית האוטובוסים שיוצאים משדה התעופה מגיעים לטרמינל בעיר, ומשם כל קו ממשיך במסלול אחר. הגענו לחניה שבפתח המלון, קיבלנו את הכבודה, הנהג נפרד מאתנו בקידה ותודה, ואנחנו פסענו לעבר הקבלה שבמפלס הגבוה יותר. תהליך הקבלה היה פשוט ונינוח, לקראת שבוע של כיוף בעיר נפלאה.

היכרות ראשונה עם הסביבה

אחת הדרכים להיכרות עם עיר שבה מבקרים לראשונה היא לעלות למקום גבוה ולצפות עליה משם, כאשר מנסים לזהות אתרים מסוימים על פי המפה או שילוט מנחה שנמצא בנקודת התצפית. בבוקר הראשון בבירת יפן נסענו ברכבת התחתית ששימשה אותנו נאמנה בכל תקופת שהותנו בעיר, לעבר מגדל טוקיו.

הרכבת התחתית פועלת בתדירות גבוהה, והשילוט בה הוא ביפנית ובאנגלית. התחנות גדולות מאוד (הן אמורות לשרת מאות אלפי

טוקיו

1

6

צהריים או ארוחת ערב. בשעות החשכה האורות של המבנים השונים שבשתי הגדות מנצצים כמו יהלומים. החלופה הזולה יותר היא שימוש בספינות קצת פחות מפוארות.

בחרתי להתחיל את היום בשוק הדגים צוקיגי (Tsukiji fish market), שנחשב לשוק הדגים הגדול ביותר בעולם. מדי בוקר מביאים אליו כ-2,000 טונות של מאות מיני דגים, ויצורים אחרים שחיים בים. מוקד העניין הוא המכירה הפומבית של דגי הטונה הגדולים שמגיעים חלקם קפואים וחלקם טריים, ומונחים בסדר מופתי באולמות תצוגה. הסדר והניקיון שמאפיינים את התרבות היפנית מייחדים את השוק הזה משווקים אחרים ברחבי העולם. ההתעסקות בדגים מחייבת התמחות, כיוון שחלק מהדגים הנסחרים כאן מכילים חלקים רעילים, ויש צורך בידע ובניסיון לצורך הסרתם. השוק נפתח בסביבות השעה 5:00, אבל מרבית המבקרים שאינם סוחרים מגיעים לכאן בין השעות 8:00 – 9:00, ולאחר ששבעו מהשיטוט בין דוכנים עמוסי דגים ומוצרים אחרים, מתיישבים באחת המסעדות שנמצאות כאן למכביר. המסעדות קטנות וצפופות, ולתייר המערבי לא תמיד ברור מה אוכלים בהן, אבל התורים הגדולים מלמדים שכנראה כדאי להיעצר כאן. אנחנו ויתרנו על התענוג, כיוון שאכלנו ארוחת בוקר עשירה ומגוונת במלון. לאחר שספגנו את ריחות השוק המהמם פסענו לכיוונו של "גן הארמון הנעלם" (Ama Rikyu).

הגנים היפניים מתוכננים ומעוצבים בקפידה, ולא פלא שפוקדים אותם מטיילים רבים מקשת גילאים רחבה. הגן נבנה כמקום נופש למשפחת השוגון. הווילה שבמרכז שימשה בעבר לאירוח סלבריטאים מרחבי העולם. לפי הכתובים, הנשיא האמריקאי יוליסס גראנט, שהושבע אחרי הירצחו של אברהם לינקולן, ביקר כאן בשנת 1879. במקום פועל כיום בית תה וניתן לחוות את הטקס המסורתי של שתיית התה, שובים על המחצלות. לפני הכניסה לחדר חולצים נעליים.

הווילה ממוקמת בלבו של אגם, ומגיעים אליה על גשרונים – אחד המוטיבים הבולטים בגנים היפניים. האגם ניזון ממימי המפרץ, ולכן גובה המים משתנה בהתאם לגאות ולשפל. הגן תחום משני כיוונים בתעלות מים שמתחברות למפרץ טוקיו, ובדרך למעגן הסירות עוברים בגן ורדים. לצדי הערוגות הפורחות ישובות נשים יפניות ומציירות את הפרחים, כשהן מתגוננות מפני השמש באמצעות שמשיות. מהמעגן הפלגנו לרציף הינדונה ושם עברנו לספינה נוספת שמשייטת לכיוון האי אודאיבה (Odaiba). נתיב השיט מאפשר הצצה על "גשר הקשת בענן", אחד הגשרים המרשימים ביופיים, שחוצה את מפרץ טוקיו. האי אודאיבה הוא אי מלאכותי שהפך במחצית שנות ה-90 לפנינת תיירות אטרקטיבית. יש בו שטחים ירוקים, מתקני שעשועים וגלגל ענק, מרכזי קניות ומוזאוניים, מסעדות ובתי קפה. מרכזי הקניות חדשים ומודרניים, והם מארחים חנויות של מותגים מקומיים ובין-לאומיים. אחד מהם משיק לבניין המינהלה של חברת פוג'י, וקל לזהותו על פי הגולה הגדולה שבקדקודו.

לאורך קו המים יש טיילת מטופחת, ונתיב הליכה שמגשר בין מפלס המים למפלס הרחוב מאפשר הצצה בדגם של פסל החירות האמריקאי (כמו זה המצוי על גדות הסיין בפריז).

קשה להיפרד מהאי הנעים הזה, אבל היינו צריכים להשלים את הקטע האחרון והמרתק ביותר במסלולי השיט שבמפרץ. מהמעגן שבאי אודאיבה הפלגנו לעבר המעגן שברובע אסקוסה (Asakusa). החוויה הראשונה היא לראות את "גשר הקשת בענן" מלמטה, כשהספינה נכנסת לנתיב צר יחסית שעובר בין שתי טיילות מטופחות, וניתן להבחין באנשים הרבים שהולכים או רצים לאורכן. הספינה חולפת מתחת ל-12 גשרים נוספים, שלחלקם צבעים המייחדים אותם. סיום הולם ליום מהנה.

7

נוסעים), ולכן מספר היציאות שלהן מגיע ל-30. כאשר עולים למפלס הרחוב המרחקים בין היציאות השונות משמעותיים מאוד, ולכן חשוב לדעת מראש את מספר היציאה.

מגדל טוקיו נבנה בתדמיתו של מגדל אייפל הפריזאי. הוא מעט גבוה ממנו והוא צבוע באדום ולבן. בגובה של 250 מ' יש מרפסת תצפית, ולמתעניינים במיוחד יש גם מרפסת בגובה של 325 מ' (עולים כמה מדרגות למעלית שמטפסת למרפסת התצפית השנייה). כדי להעצים את החוויה הוצבו כמה מרצפות שקופות ברצפת המרפסת, שדרך ניתן להשקיף על תשתית המתכת של המגדל ועל הרחובות עם המכוניות שנעות מתחת למגדל. מהחלונות שסובבים את המרפסת ניתן לראות את העיר, ובעיקר לשים לב למערכת הכבישים הרב מפלסית של טוקיו שקשה להתרשם ממנה כאשר פוסעים ברחובות העיר. המגדל הוקם בשנת 1958, והוא מתנשא לגובה של 333 מ'. הוא היה הגבוה בטוקיו עד לפני כשנתיים, אז הושלמה בנייתו של מגדל הטלוויזיה Tokyo Skytree, שמתנשא לגובה של 650 מ' ויש בו שתי מרפסות תצפית – בגובה של 350 מ' ובגובה של 450 מ'. מגדל הטלוויזיה נבנה כחלק ממתחם תיירותי שכולל בין השאר אקווריום, וכמובן חנויות ומתחם מזון. המגדל ה"חדש" גנב את ההצגה ממגדל טוקיו. הוא פופולרי מאוד, לכן כדאי להזמין מקום מראש.

שיט בנהר הסומידיה

מפרץ טוקיו, שבו ממוקם גם הנמל של העיר, מרכז את הפעילות הימית בעיר הגדולה, ומכאן יוצאות מרבית הפלגות. יש כמה חלופות שיט, החל מהפלגה בספינות מפוארות, עם אוכל ומוסיקה, ועד למעבורות שממשות למעבר ממעגן אחד לאחר. שתי ספינות הביילי יוצאות משני רציפים שממוקמים משני צדיו של מלון Ana Intercontinental Tokyo Bay. הספינה Symphony יוצאת מרציף Hindona (שמדרום למלון), ואילו הספינה Vingt-et-un יוצאת מרציף Takshiba (שמצפון למלון). ניתן לשלב את השיט במפרץ, שנמשך כשעתיים, עם ארוחת

5

3

4

10

כדי שהטיפות שונתרו יטפטפו לתוכה. בדרך חזרה חזיתי בתופעה נוספת שבעיניי היא ייחודית ליפן. באחד משבילי הגן הפעיל אחד הגננים מפוח לאיסוף העלים, אלא שכאן בניגוד למקומות אחרים על פני הגלובוס צעד איש צוות נוסף במקביל כשהוא מחזיק יריעת יוטה ירוקה שתמנע מהעלים והאבק להגיע למטיילים שבגן.

המוזאון מתפרס על פני שלושה מבנים, ובו תצוגה קבועה וגם תצוגות מתחלפות. כשהגעתי לפתחו ירד גשם זלעפות. לפני הכניסה יש מתקן שבו מציבים את המטריות הקצרות, והן ננעלות כשבעליהן מחזיק את המפתחות. לי הייתה מטרייה קצרה, ועוד לפני שהספקתי לחשוב מה לעשות אתה רץ אליי אחד העובדים עם שקית ניילון פתוחה,

11

הצעיר הנחמד לצילומים עם העוברים ושבים, כשהם מחייכים וממתינים בסבלנות עד שאחרון התיירים ינציח את המעמד.

המקדש השלישי והאחרון בסירנו שוכן על אי, בלבול של אגם שינובאזו שבפארק אואנו. מקדש בנטנדו (Bentendo) מחובר לפארק באמצעות שלושה גשרונים שמחלקים את האגם לשלושה אגמים קטנים. בפארק ניתן לראות מקדשים נוספים לצד פסלים של דמויות מההיסטוריה של יפן, גן חיות וכמה מוזאונים שהבולט מביניהם הוא מוזאון טוקיו.

8

מקדשים, מקדשים ועוד מקדשים

הערים היפניות עתירות מקדשים (בקיוטו ונארה המינון גבוה אף יותר מאשר בטוקיו), ואנו הסתפקנו בשלושה מתוך המגוון. הראשון מביניהם היה סנסו-ג'י. המסלול הפופולרי המוביל למקדש עובר דרך רחוב הקניות ההומה נקמיס (Nakamise), שמחבר את שער "הרעם" (Kaminarimon), שבקצהו הדרומי עם שער "בית האוצר" (Hozomon) שבקצה הצפוני. זהו מקדש בודהיסטי, שעל פי המסורת הוקם במאה השביעית לספירה, ולכן הוא נחשב למקדש העתיק ביותר בטוקיו. האגדה מספרת שהוא הוקם בעקבות מציאת פסלה של אלת החסד Bbodhisztava Kannon על ידי שני דייגים שעסקו בדיג בנהר סומידה. משקיבל ראש הכפר את הפסל, הוא פתח את ביתו בפני 30 מיליון המאמינים והמבקרים שממשיכים להגיע אליו בכל שנה.

משני צדי המקדש יש גינות קטנות ובהן פסלים, ואנשים רבים – בבגדים מסורתיים או בחליפות מחויטות – עומדים לפני הפסל, קדים קידה ונושאים תפילה.

מקדש מאיג'י (Meiji) נמצא בתוך פארק מיוער שמבודד את המקדש מהעיר הסואנת. שביל רחב מאוד שתואם את זרם המבקרים במקום מוביל לעבר מרכז הפארק שבו ניצב המקדש. המקפידים יוכלו לטהר את ידיהם במים שנמזגים מספלים עם ידית ארוכה. בסמוך למבנה יש קיר עץ שעליו ניתן לנעוץ מכתבי בקשה ותחינה – בדומה לכותל המערבי, אלא שכאן הוצבו כמה שולחנות עם נייר ועטים – דוגמה נוספת לסדר וליעילות שמאפיינים את היפנים. כשהגענו למקדש התקיימה בחזיתו תהלוכה לרגל חתונה. הכלה – לבושה בלבוש מסורתי לבן – צעדה בראש התהלוכה. בתום הטקס התייצב הזוג

9

בפינה הדרום-מזרחית ניצב מונומנט מרשים לזכרו של מסשינג קוסונוקי (MasashigeKusunoki), סמוראי בן המאה ה-14 שלחם לצדו של הקיסר גו-דאיגו בשעה שהלה ניסה להרחיב את שלטונו על כל יפן ולתפוס אזורים שהיו בשליטת הקמקורה שוגונט (Kamakura)

מוקף גנים מטופחים, וכל המתחם מוקף בתעלת מים שמעליה גשרים המחברים את מתחם הארמון עם העיר. הטופוגרפיה מזכירה מעט את "העיר האסורה" של בייג'ינג, אלא שכאן הדגש הוא על גנים, ואילו בבייג'ינג יש ריכוז גבוה של מבנים ומקדשים.

הארמון הקיסרי

בטוקיו רבעים רבים, שלכל אחד מהם מרכז מסחרי משלו. שם הרובע מהווה בחלק לא מבוטל מהמקרים קידומת לשם האתר. במרכז המטרופולין ממוקם הארמון הקיסרי. הארמון עצמו משמש את הקיסר הנוכחי, ולכן לא ניתן לבקר בו למעט יומיים בשנה. הארמון

צבא הממשלה הפאודלית. בצד הדרומי של המתחם (shogunate) נמצא גם גשר ניג'ובאשי (Nijubashi), ששימש שער הכניסה למתחם של הארמון הקיסרי. זוהי הנקודה הכי פוטוגנית, ולכן תמיד ניתן למצוא כאן מספר רב של צלמים שמנציחים את הגשר. בכניסה המזרחית למתחם נבנה גן המזרקות וודאקורה (Wadakura). זוהי פינה קטנה יחסית שכוללת שורה של מזרקות, חלקן סטטיות וחלקן דינמיות, כשסביבן גינות קטנות ופורחות. המקום מושך אליו אימהות צעירות עם תינוקות שמבלים כאן את שעות הבוקר.

אי אפשר בלי גינזה

ברובע גינזה (ginza) מרוכזים הן בתי הכול בו הגדולים, כדוגמת WAKO ו-MATSUYA, וכן חנויות מותגים יוקרתיים. בית הכול בו MITSUKOSHY שממוקם באחת הפינות הסואנות שברובע הוא דוגמה מייצגת. מעבר לחוויית הקניות, מומלץ להגיע לקומות התשיעית והעשירית, שם ניתן למצוא מתחם מזון, כשבקומה התשיעית יש יציאה החוצה למרפסת פתוחה עם גינה פורחת. ניתן למצוא כאן חנויות מוכרות כ-ZARA ו-H&M, אבל הייחודית היא חנות הדגל של UNIQLO. היא משתרעת על פני כמה קומות, ובשעות החשכה היא מוארת בצורה מיוחדת.

17

15

18

16

הר פוג'י הפוטוגני ביותר מבין ההרים

ניגודיות בין צבע הפסגה לבין צבע העננים שמקיפים אותה, אי אפשר להבדיל ביניהם. הר פוג'י הוא ההר הגבוה ביפן, אבל האטרקטיביות שלו נובעת מיופיו יותר מאשר מגובהו. הטיולים המאורגנים טובים את ההר מזוויות שונות, ומספקים נקודות מבט שונות על ההר. את הצילומים הראשונים צילמו במרכז המבקרים,

על אף שהחלטנו להתמקד בעיר טוקיו בלבד, רצינו מאוד לראות את הר פוג'י ולהתנסות בנסיעה באחת הרכבות המהירות שינקנסן (Bullet Trains). הזמנו מקומות לטיול חד-יומי שנתן מענה לשתי הדרישות. למזלנו הראות הייתה פנטסטית, וניתן להבחין בבירור בפסגתו הצחורה של ההר. בראות לא טובה במיוחד, כיוון שאין

הרחוב המעניין ברובע נקרא נקדורי (Nakadori). משני צדיו בנייני משרדים חדישים, ובקומות הקרקע חנויות, אבל מה שמעניין ברחוב הוא שפע העצים והגינות. במהלך אפריל הרחוב קושט במיוחד, וחנויות הפרחים שבו לבשו חג והתפרסו עם מרכולתם על המדרכה שלפני החנות. הוקמו גינות והוצבו פסלים, והרחוב הפך לפנינה ירוקה.

ברחוב HARUMI שוכן תאטרון הקאבוקי המפורסם KABUKI ZA, באולם שהוא מרשים מבחוץ וגם מבפנים. הכרטיסים אמנם יקרים (כך זה בטוקיו), אבל המופע מרתק, גם אם לא הייתי חוזר אליו שנית... ההצגות מתקיימות פעמיים ביום כמה חודשים בשנה. כל הצגה נמשכת ארבע שעות ומורכבת מכמה "מחזות", עם הפסקות בין מחזה למחזה. הגברים ממלאים גם את תפקידי הנשים. מאחר ששפת הדיבור של השחקנים היא יפנית, ניתן לשכור אוזניות תרגום, שמוסיפות לחוויית ההצגה, אם כי לא מגיעים לרמה שממש מבינים את הסיפור.

התלבשות, האיפור הכבד, התנועות של השחקן והבימוי יוצרים מופע בל יישכח. בהפסקה הגדולה נערך טקס האכילה באולם. כל אלה שכבר התנסו במופע קאבוקי יודעים שזו העת להוציא מהתיק קופסת מזון מחולקת על ידי מחיצות לריבועים קטנים, שכל אחד מכיל מטעמים אחרים, מפית לבנה וזוג מקלות אכילה. כל הנוכחים אוכלים, מרביתם ישובים על הכיסאות באולם, ורק מעטים יוצאים למסדרון. אנחנו, שהגענו לא מוכנים לאירוע, יצאנו למסדרון ושם הזמנו כריך כדי שלא נרגיש שונים מהקהל.

רובע מרונוצ'י (Marunouchi) גובל ברובע גינזה ממערב, והוא נמצא בין הרובע לבין מתחם הארמון הקיסרי. ברובע הזה נמצאים תחנת הרכבת המרכזית של העיר, לשכת התיירות והמבנה הארכיטקטוני המדהים Tokyo International Forum. זהו קומפלקס שמשמש לאירועים מיוחדים – קונגרסים, תערוכות וקונצרטים. שני המבנים עתירי הזכוכית עם מעברים פנימיים וחיצוניים יוצרים חללים מרשימים.

20

19

רכבות שיגיעו למהירות של 500 קמ"ש. תארו לכם שאתם עולים לרכבת במטולה, וכעבור שעה ו-20 דקות יורדים באילת. השינקנסן הייתה סיום מהיר וחלק לביקור ראשון ביפן, שבלי ספק השאיר טעם של עוד.

אבל לאחר מכן עצרנו בנקודת תצפית גבוהה יותר שנקראת תחנה מספר 5. גם כאן יש מכלול שירותים למבקרים הרבים שמגיעים למקום (חנויות, מסעדות). המתחם מוקף בערמות שלג צחור מכל עבר. לאחר כמה תמונות נסענו לאחד מחמשת האגמים שסוגרים על ההר, וטיפסנו ברכבל לפסגת הר סמוך שמספקת נקודת מבט שונה על הפוג'י, וגם מאפשרת לחזות בפריחה המאוחרת של עץ הדובדבן, שבמקומות החמים כבר לא ניתן לראותה בסוף חודש אפריל. המשכנו לאגם אשי (Ashi) שיושב בתוך לוע של הר געש. מהספינה המשייטת באגם ניתן לקבל זווית ראייה נוספת של הר הפוג'י.

לרכבת השינקנסן, שבה גם חזרנו לטוקיו, יש צורה אווירודינמית מעניינת. הרכבת מגיעה למהירות של 270 קמ"ש, ובאזורים מסוימים היא מגיעה למהירות של עד 400 קמ"ש, אך הנסיעה בה שקטה ולא חשים את המהירות. ועכשיו מדברים על הדור הבא של

21

